

Uniteti (4:2–6)

Një herë, një grua me fëmijët e saj shkuan të hanin darkë në restorant. Ndërsa po hanin, restoranti filloi të mbushej me njerëz. Çdo njeri që hynte përqafohej dhe mirëpritej nga grupi i atyre që ishin brenda. Ata i buzëqeshnin njëri-tjetrit dhe sytë u shkëlqenin nga gëzimi. Pas darkës ata u ndanë duke i thënë njëri tjetrit: «Të dua shumë» apo «Më merr në telefon po pate nevojë për ndonjë gjë».

Para se të largohej, gruaja pyeti kamarierin për njerëzit e atij grupi. Kamarieri iu përgjigj: «Ata vijnë çdo të shtunë në darkë pas takimit të tyre në Organizatën e të Alkolizuarve Anonimë¹.» Djali i saj 13 vjeçar pyeti: «A duhet të jesh i alkolizuar që të bësh pjesë në atë grup?» Gruaja kishte shumë dëshirë të ishte pjesë e një grupi njerëzish aq të dashur, grup në të cilin ajo do të gjente dashuri e mbështetje.

Ku mund të shkojnë njerëzit e vetmuar për të kërkuar ndihmë për problemet e tyre? Ku mund të gjejnë një ndjenjë përkatësie? A ka ndonjë grup që të sigurojë mbështetje për të gjithë? Një grup i tillë ekziston. Perëndia e krijoi atë shumë kohë më parë. Në Dhjatën e Re ky grup njihet si kisha, trupi i krishtit dhe familja e Perëndisë.

Perëndia do që trupi i Krishtit të ofrojë pranim dhe dashuri për ata që janë të vetmuar, jabanxhinj dhe me halle. Ai e krijoi kishën që të jetë një bashkësi njerëzish nga të gjitha fushat e jetës, të cilët janë të përkushtuar ndaj njëri-tjetrit, që i shërbejnë njëri-

tjetrit, të mirë ndaj njëri-tjetrit, që falin, inkurajojnë dhe që janë të bashkuar si një trup i vetëm.

Mendoni pak për këtë të vërtetë themelore: *Sa më shumë të bashkuar të jemi si trupi i Krishtit, aq më e lehtë do të jetë që njerëzit të shikojnë nëpërmjet nesh atë që Perëndia u ofron atyre.*

Pali u shkroi Efesianëve për këtë lloj uniteti:

Unë, pra, i burgosuri për Zotin, ju bëj thirrje që të ecni denjësisht sipas thirrjes për të cilën u thirrët, me çdo përlësi e zemërbutësi, me durim, duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri, duke u përpjekur të ruani unitetin e Frymës në lidhjen e paqes. Është një trup i vetëm dhe një Frymë i vetëm, sikurse ju u thirrët në shpresën e vetme të thirrjes suaj. Është një Zot i vetëm, një besim i vetëm, një pagëzim i vetëm, një Perëndi i vetëm dhe At i të gjithëve, që është përmbi të gjithë, në mes të të gjithëve dhe në ju të gjithë (Efesianëvev 4:1–6).

Në vargun 4:3 Pali u bëri thirrje kristianëve të përpiqen të ruajnë unitetin e Frymës në lidhjen e paqes. Fjala greke e përkthyer me fjalën «përpiqem» do të thotë të mos hezitosh fare, të mos ngurrosh, të bësh gjithë ç'mundesh. Koha e foljes tregon se duhet ta bëjmë këtë në mënyrë të vazhdueshme.

Kjo ishte përparësia e Krishtit për kishën e Tij. Pak para se të kryqëzohej, Jezusi u lut:

Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre, që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota të besojë se ti më ke dërguar.

Dhe unë u kam dhënë lavdinë që më ke dhënë, që

ata të jenë një, ashtu si ne jemi një. Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur në unitet dhe që bota të njohë që ti më ke dërguar dhe që i ke dashur, ashtu si më ke dashur mua (Gjoni 17:20–23).

Jezusi shpreson që të gjejë njerëz që mbështesin njëri-tjetrin me dashuri dhe që japin gjithë çfarë mundën për të ruajtur unitetin e Frymës. Ai dëshiron të shohë përgjigjen e lutjes së Tij.

Si arrihet ky unitet?

PERËNDIA OFRON UNITET

Uniteti vjen nga Perëndia. Pali e përmendi shtatë herë fjalën «një i vetëm»: «një trup i vetëm...një Frym i vetëm...një shpresë e vetme...një Zot i vetëm...një besim i vetëm...një pagëzim i vetëm...një Perëndi i vetëm.» Vini re se theksi i këtyre shtatë frazave është Perëndia, veçanërisht fakti që Perëndia është një dhe i vetëm. Koncepti se Perëndia është një është i pandarë nga Perëndia. Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë janë një. Nuk ekziston asnjë rivalitet brenda trinitetit. Te Hyjnia shikojmë unitetin e përsosur.

Nga ky unitet i botës së përjetshme të Hyjnisë vjen një pasqyrim i tij në këtë botë. Dhe shfaqet në trupin e Krishtit. Ky trup i vetëm është i bashkuar në sytë dhe mendjen e Perëndisë. Ka vetëm një trup, sepse ka vetëm një Frymë që e mban atë të bashkuar.

Ky unitet vjen në botën tonë në një shpresë të vetme, në një besim të vetëm, në një pagëzim të vetëm dhe, mbi të gjitha, në një Zot të vetëm. Ne besojmë në një Zot. Pagëzohemi në Zotin e vetëm. E mbajmë shpresën në kthimin e Zotit të vetëm.

Fakti që Perëndia është një shprehet në botën tonë në jetën e një familjeje të veçantë. Kjo familje është kisha e Perëndisë. Ekziston vetëm një familje, sepse është «një Perëndi i vetëm dhe Ati të gjithëve, që është përmbi të gjithë, në mes të të gjithëve dhe në ju të gjithë».

Kur Pali u tha kristianëve «të përpiqen të ruajnë unitetin e Frymës në lidhjen e paqes», nuk na udhëzoi që të krijojmë unitet. Vetëm Perëndia mund ta bëjë këtë. Ne u bashkuam kur erdhëm te Krishti. Kemi të njëjtin At dhe të njëjtin Zot dhe të njëjtin Frymë që jeton në ne. Perëndia e ka siguruar këtë.

Bibla na thotë të përqëndrohemi te Perëndia. Ajo u bën thirrje kristianëve të shikojnë nga Perëndia, i cili është Ati, Biri dhe Fryma. Duhet ta shikojmë Atë si Perëndia i unitetit të përsosur, si Perëndia i harmonisë së shenjtë, si Perëndia i vetëm

hyjnor dhe si Perëndia i bashkësisë së përjetshme. Te Perëndia zbulojmë kuptimin e vërtetë të unitetit, harmonisë dhe dashurisë. Pasi i shohim këto cilësi te Perëndia, përpiqemi t'ia tregojmë ato botës sonë nëpërmjet trupit të Krishtit.

QËNDRIME QË NXISIN UNITETIN

Nuk mund të krijojmë unitet nga vetja, por mund të sillemi në një mënyrë të tillë që të nxisim unitetin. Pali i nxiti kristianët që të ecin «me çdo përlësi e zemërbutësi, me durim,...» (4:2). Apostulli përmendi tre qëndrime.

Së pari, ai tha se kristianët duhet të jenë tërësisht të «përlulur»¹ Nga vjen përlulësia? A është përlulësia diçka që mund të vendosim ta kemi në jetë?

Përlulësia vjen kur takojmë Perëndinë. Të gjithë njerëzit që përmenden në Bibël si shembuj të përlulësisë kishin diçka të përbashkët. Të gjithë ata kishin takuar Perëndinë. Ata ishin habitur dhe mrekulluar nga madhështia dhe fuqia e Perëndisë. Kjo i ndodhi Abrahamit në malin e Moriahve (Zanafilla 22:1–18) dhe Moisiut pranë ferrishtës që flakëronte (Eksodi 3:1—4:17). Davidi u trondit nga veprat e mëdha të Krijuesit (Psalmeve 19). Profeti Isaia vuri re paaftësinë e tij kur takoi Zotin ballë për ballë në tempull (Isaia 6:1–5). Apostulli Gjoni, i mërguar në Patmos, ra para këmbëve të Birit të Njeriut (Zbulesa 1:12–17). Takimi me madhësinë e Perëndisë i bën njerëzit të gjunjzohen para Tij.

Në qoftë se nuk takojmë madhësinë e Perëndisë, krenaria do të mbizotërojë në ne. Krenaria na shtyn të zvogëlojmë konceptin që kemi për Perëndinë. Krenaria na bën gjithashtu që të zvogëlojmë vlerën që shohim te njerëzit e tjerë. Duke ardhur ballë për ballë me madhësinë e Perëndisë i shikojmë vlerat tona më realisht. Duke parë se si është Perëndia në të vërtetë, ne ndryshojmë mënyrën se si e shikojmë veten dhe të tjerët.

Pali foli edhe për një qëndrim tjetër që nxiti harmoninë: «zemërbutësia»². Çfarë është zemërbutësia? Mund t'ju tregoj se çfarë nuk është. Një ditë ndalova me makinë në një semafor. Makina që po vinte nga krahu i kundërt kishte ndezur sinjalin që tregonte se do kthehej majtas. Shoferi do e bënte kthesën para makines sime, ose të paktën ky ishte synimi i tij. Fatkeqësisht, ndërsa po merrte kthesën, makina filloi të lëshonte tym. Mbrapa makinës që kishte probleme ishte një makinë sportive me një shofer të irrituar që ishte me ngut. Ai i ra borisë dhe

i bërtiti shoferit që kishte përpara me fjalë ofenduese.

Mendova me vete: «Kjo është mënyra si i trajtojmë njerëzit që nuk bëjnë atë që duam ne. Jemi të ashpër kur njerëzit kanë probleme, bëjnë gabime apo nuk janë ashtu si duam ne.»

Jezusi na bën thirrje që të sillemi me butësi pa u zemëruar dhe pa mbajtur mëri. Jezusi na jep Frymën e Tij që të jemi zemërbutë.

Një qëndrim i tretë që nxit harmoninë në kishë është «durimi». Fjala greke, fjalë për fjalë, do të thotë «i duruar, zemërbutë». Ka kuptim të kundërt me fjalën «padurim». Të paduruarit nuk i përkasin kishës.

Kërkesat minimale për unitetin në kishën e Zotit janë përlësia, zemërbutësia dhe durimi.

NJË VEPRIM QË RUAN UNITETIN

Përveç qëndrimeve të nevojshme për ruajtjen e unitetit, Pali dha edhe një veprim të domosdoshëm. Ai e quajti atë «duke e duruar njëri-tjetrin në dashuri» (4:2). Kjo do të thotë të tolerosh njerëzit, por jo në mënyrë pasive. Nuk do të thotë të kërcasim dhëmbët, të kryqëzojmë duart dhe ta durojmë njëri-tjetrin deri sa Jezusi të vijë përsëri. Por, përkundrazi, do të thotë të kërkojmë më të mirën për të tjerët në mënyrë aktive.

Nuk duhet të na shpëtojë pa e vënë re fjala «dashuri». Duhet ta durojmë njëri-tjetrin në dashuri. Kujtoni përsëritjen e Palit për dashurinë:

Dashuria është e durueshme; plot mirësi; dashuria nuk ka smirë, nuk vë në dukje, nuk krekoset, nuk sillet në mënyrë të pahijshme, nuk kërkon të sajat, nuk pezmatohet, nuk dyshon për keq (1 Korintasve 13:4-5).

Ezopi tregoi këtë fabul për një pallua dhe një lejlek:

Palloi dhe Lejleku u takuan një ditë dhe Palloi hapi bishtin e tij të bukur. Pastaj, duke ecur si i ngrirë, pa me përbuzje nga Lejleku sikur Lejleku të ishte një krijesë e ulët dhe e padenjë për vështrimin e tij krenar.

Lejleku nuk i pëlqeu kjo sjellje arrogante prej mendjemadhi dhe tha me zë të lartë që ta dëgjonte Palloi: «Po të ishte vetëm për puplat e bukura, pallonjtë do të ishin zogj të mirë, por duhet të jetë e tmerrshme të mos jenë aq të mirë sa të fluturojnë lart mbi re.» Pastaj Lejleku rrahu krahët e tij të fortë dhe të mëdhenj dhe fluturoi tutje, duke e lënë Palloin poshtë dhe jo aq të kënaqur me veten sa ç'kishte qenë më parë.

Për aq kohë sa bashkësitë lokale ekzistojnë,

anëtarë e tyre do ndryshojnë nga njëri-tjetri për sa i përket maturisë, prejardhjes familjare, gjendjes martesore, moshës, interesave dhe personalitetit. Perëndia krijoi palloin dhe lejlekun dhe i krijoi të ndryshëm. Perëndia na krijoi ne, gjithashtu. Na krijoi që të jemi të ndryshëm, por i njëjti Zot që shpëtoi njërin shpëtoi gjithashtu edhe tjetrin. Fryma e Shenjtë që banon në një kristian banon edhe në kristianin tjetër pranë tij. I njëjti At që e thërret një kristian si fëmijën e Tij i shikon edhe gjithë kristianët e tjerë si fëmijët e Tij.

Po, e di se mund të shikoni përreth dhe të vini re se ka njerëz që nuk sillen gjithmonë si fëmijë të Perëndisë. Kur mua më merren këmbët, Perëndia do që ju të më duroni në dashuri. Kur ju pengoheni, Ai do që unë t'ju duroj. As ju dhe as unë nuk mund të rritemi në Krisht në qoftë se i largohemi njëri-tjetrit.

KONKLUZION

Trupi i Krishtit ofron një identitet besimi të krijuar nga Perëndia që ta shikojë e gjithë bota. Në kishë njerëzit mund të gjejnë miqësinë, shpresën, mbështetjen dhe inkurajimin. Uniteti ynë vjen te ne nga natyra e vetë Perëndisë. Për këtë arsye duhet të «përpiqemi të ruajmë unitetin e Frymës në lidhjen e paqes».

Çfarë mund të bëni për të ruajtur unitetin në kishën lokale?

I jepni përparësinë kryesore në jetën tuaj unitetit të kishës. Uniteti bazohet në vetë natyrën e Perëndisë. E vlerësoni atë. Lutuni që Perëndia të ndërtojë dhe të forcojë unitetin në bashkësi. Zoti do t'i dëgjojë lutjet tuaja për unitet.

Ndryshoni qëndrimin. Përçarja mund të vijë prej egoizmit dhe arrogancës. Të dyja zbehen në prezencën e madhësisë së Perëndisë. Problemi ynë nuk është në të vërtetë me njerëzit. Është në lidhje me ne që dështojmë të jemi të ndërgjegjshëm në lidhje me Perëndinë. Duhet të këndojmë himne për Perëndinë, të lexojmë Psalmet që lëvdojnë Perëndinë, të qëndrojmë në prezencën e Tij dhe të përqëndrohemi tek Ai. Do të çuditemi se si do të ndryshojë qëndrimi ynë ndaj të tjerëve.

Veproni. Përcaktoni se çfarë do të ndihmonte me saktësi në unitetin e kishës dhe filloni ta bëni atë. Këtu mund të përfshihet mospranimi për të bërë thashetheme, pajtimi me dikë, marrja e hapit të parë për të përmirësuar një marrëdhënie, vendimi për të

parë anët e mira të dikujt, të qenët më pozitiv në bashkëbisedime, të qenit paqebërës për të pajtuar dy njerëz përsëri apo bërja e një përpjekjeje të veçantë për të «adoptuar» dikë që nuk ka lidhje të ngushta me të tjerët në kishë.

Duroni njëri-tjetrin në dashuri. Kur keni probleme për ta bërë këtë, lutjuni Perëndisë t'ju ndihmojë. Lutuni për njerëzit që e keni vështirë t'i duroni dhe

falënderoni Perëndinë për ta.

Në qoftë se jemi «duke u përpjekur të ruajmë unitetin e Frymës në lidhjen e paqes», lutja e Jezusit që njerëzit e Tij të jenë një në Frymë...një në Zot (Gjoni 17) do të plotësohet.

SHËNIME

¹ Kjo është një organizatë që u ofron alkolistëve mbështetje dhe ndihmë në përpjekjet e tyre për t'iu larguar atij vesi.

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: "*Efesianëve*"
© 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara